

Aleg. 62.

Sprawozdanie

Wydziału krajowego w przedmiocie uregulowania prawa rybołówstwa.

Wysoki Sejmie!

Sprawa uregulowania stosunków rybackich w kraju tak pod względem prawa rybołówstwa, jako też w kierunku gospodarczym, była po raz pierwszy przedmiotem obrad Wys. Sejmu w r. 1878., w którym Wys. Sejm przekazał Wydziałowi krajowemu jako komisji wniosek posła Pławickiego, żądający wypracowania i przedłożenia projektu o rybołówstwie w kraju.

Uchwalając następnie w ciągu sesji z r. 1881. w celu zaspokojenia najwięcej naglących potrzeb rybołówstwa krajowego projekt ustawy „względem niektórych środków ku podniesieniu rybołówstwa,” polecił zarazem Wys. Sejm Wydziałowi kraj. przygotować projekt ogólnej ustawy o rybołówstwie i przedłożyć takowy pod obrady Sejmu na najbliższej sesji. Polecenia tego jednak Wydział kraj. na razie wykonać nie mógł z powodów, które podał w sprawozdaniu z czynności swych z dnia 25. Lipca 1882. L. 37.225 (str. 22).

Od tej pory uregulowała krajowe gospodarstwo rybackie uchwalona przez Wys. Sejm, w miejsce niesankcjonowanego projektu ustawy z r. 1881., ustawa „o niektórych środkach ku podniesieniu rybactwa na wodach śródkrajowych“ z dnia 19. Listopada 1882. (Dz. u. kr. L. 57. z r. 1883). W roku bieżącym zaś uzyskała Najwyższą Sankeyę i weszła w życie ustawa państwowa, tycząca się „uregulowania rybactwa na wodach śródlądowych“ z dnia 25. Kwietnia 1885. (Dz. u. p. L. 58.), stanowiąca ramy, w których obrębie ma być określone prawo rybołówstwa w drodze ustawodawstwa krajowego.

Uważając za bardzo pożądane, aby kraj z powyższej ustawy państwowej jak najszybciej skorzystał, a nie mając zapewnienia, że c. k. Rząd projekt ustawy krajowej przedłoży na najbliższej sesji sejmowej, postanowił Wydział krajowy w myśl wskazówki zawartej w uchwale Wysokiego Sejmu z r. 1881., zająć się wypracowaniem projektu ustawy krajowej. W tym celu Wydział krajowy, jak już wspomniał w sprawozdaniu z czynności swych z dnia 30. Października r. b. L. 55.362, zwołał ankietę, która na posiedzeniu z dnia 15. Maja r. b. uchwaliła zasadnicze postanowienia krajowej ustawy rybackiej i poruciła wypracowanie szczegółowego projektu ustawy komisji złożonej z pp. Dra Maksymiliana Nowickiego i Dra Kajetana Orleckiego.

Ułożony przez p. Dra Orleckiego projekt ustawy rozesłał następnie Wydział krajowy wszystkim członkom ankiety. Na podstawie zaś projektu p. Dra Orleckiego opracowali i przed-

łożyli Wydziałowi kraj. nowe projekta: pp. Dr. Michał Bobrzyński, Dr. Maksymilian Zatorski i Dr. Fryderyk Zoll (wspólny projekt), dalej p. Józef Louis Wawel, wreszcie p. Dr. Maksymilian Nowicki, — a nadto p. Aleksander Gostkowski poprawki do projektu p. Dra Nowickiego.

Do zbadania powyższego materiału powołał Wydział krajowy rozporządzeniem z dnia 20. Listopada rb. L. 59.882 ponownie ankietę, która zebrawszy się w tym samym składzie co poprzednia, doszła na posiedzeniach z dnia 26., 27. i 28. Listopada rb. do następujących wyników.

Poruczywszy referat p. Drowi Bobrzyńskiemu, ułożyła ankietą na podstawie oddanych jej do ocenienia elaboratów, przedewszystkiem nowy projekt ustawy „o urządzeniu i wykonywaniu rybactwa na wodach krajowych.“ Nadto uznała ankietą, że należy, szczególnie ze względu na powyższy projekt, wprowadzić dość liczne zmiany do ustawy krajowej z dnia 19. Listopada 1882. Zarazem nasunęła się myśl włączenia tej ustawy do nowego projektu ustawy o urządzeniu i wykonywaniu rybactwa. Ankiecie jednak zdawało się, że względy praktyczne przemawiają za ujęciem przepisów policyjnych w odrębną ustawę, w skutek czego wypracowała projekt ustawy o ochronie rybactwa na wodach krajowych, która ma zastąpić ustawę z dnia 19. Listopada 1882.

Zgadzaając się w zupełności na obadwa projekta ankiety, Wydział krajowy ma zaszczyt przedłożyć te projekta z wnioskiem, aby Wysoki Sejm raczył uchwalić:

- /. 1. Załączony •/. projekt ustawy o urządzeniu i wykonywaniu rybactwa na wodach krajowych;
- /. 2. załączony •/. projekt ustawy o ochronie rybactwa na wodach krajowych.

We Lwowie dnia 2. Grudnia 1885.

**Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz
z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.**

Marszałek krajowy:

Dr. Zybkiewicz w. r.

Sprawozdawca:

Dr. Alojzy Rybicki w. r.

Zastępca Członka Wydziału kraj.

Ustawa

z dnia o urządzeniu i wykonywaniu rybactwa na wodach krajowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam na podstawie ustawy państwowej z dnia 25. Kwietnia 1885. L. 53. Dz. p. p., co następuje:

I. O prawie rybołówstwa.

§. 1.

Nabyte prawa rybołówstwa utrzymuje się. Rybołówstwo dzikie (§. 1. ust. p.) jest uchylone.

§. 2.

Na przestrzeniach wód, gdzie dotychczas cierpiano rybołówstwo dzikie, przyznaje się prawo rybołówstwa:

- a) na sztucznych zbiornikach i przekopach posiadaczom tychże budowli wodnych;
- b) na wodach naturalnych gminie i właścicielowi obszaru dworskiego wzdłuż posiadanych przez nich brzegów.

Za brzegi gminne uważać należy brzegi należące do gminy jako takiej, jako też brzegi, które tam posiadają poszczególni członkowie gminy.

Według tych postanowień będzie się także oceniać, komu służy prawo rybołówstwa na zbiornikach i przekopach świeżo powstających.

§. 3.

Postanowienia te odnoszą się także do wód stanowiących granice kraju, o ile do kraju należą.

§. 4.

Do ryb w myśl niniejszej ustawy liczy się i raki.

II. O administracji rybactwa.

§. 5.

Z wejściem w życie tej ustawy obejmuje kraj na rzecz osób uprawnionych administrację rybactwa na wodach naturalnych bieżących, oraz na tych przekopach, które z niemi są połączone.

Administrację tę sprawuje Wydział krajowy z pomocą inspektorów rybactwa i innych swoich organów.

§. 6.

Posiadacz przekopu może żądać, ażeby przekop z pod administracji rybnej krajowej był wyłączony, a Wydział krajowy uwzględni jego żądanie, jeżeli przekop służy do celów prywatnego gospodarstwa rybnego i jeżeli gospodarstwo rybne kraju nie dozna przez to straty niepowetowanej.

Gdyby po ogłoszeniu niniejszej ustawy chciano urządzać nowe przekopy odprowadzające wodę administracji rybnej kraju podległą, to w każdym poszczególnym przypadku postanowić należy, czy nowy przekop nie ma być wyłączonym z pod administracji krajowej.

§. 7.

Wody każdego dorzecza, które administracji krajowej w myśl §. 5. podlegają, należy rozłożyć na rewiry rybackie według zasad gospodarstwa rybnego.

Każdy rewir rybacki ma być wydzierżawiony przez publiczną licytację tak, ażeby miał jednego tylko dzierżawcę, odpowiedzialnego za prowadzenie tam gospodarstwa rybnego według prawideł, które przepisze Wydział krajowy ze względu na hodowlę cennych gatunków ryb odnośnej krainy rybnej.

Ustanowieniu i wydzierżawieniu rewirów nie może przeszkadzać okoliczność, że rybołówstwo na wodzie, która ma być wciągniętą do rewiru, jest wydzierżawionem w chwili ustanowienia rewiru.

Gdyby się niepowiodło zagodzić drogą porozumienia rozszczeń powstałych z powodu usunięcia takiej wcześniejszej dzierżawy, należy odesłać strony na drogę prawa.

§. 8.

Przy zatwierdzeniu aktu licytacji Wydział krajowy pomija oferty osób niezdatnych do prowadzenia gospodarstwa rybnego, a pomiędzy zdatnymi oferentami uwzględnia przedewszystkiem tego, który ma prawo rybołówstwa w odnośnym rewirze.

Jeżeli w licytowaniu wzięło udział kilku uprawnionych w tymże rewirze, należy się pierwszeństwo temu, który najwyższą uczynił ofertę, a przy równych ofertach temu, którego prawo rybołówstwa największą ma wartość.

Towarzystwa związane dla przedsiębiorstw dzierżawienia rybołówstwa mogą być dopuszczone do dzierżawy rewirów rybackich, jeżeli istnieją na podstawie obowiązujących ustaw, lub zatwierdzonych przez Rząd statutów.

Towarzystwa takie przedstawić mają Wydziałowi krajowemu jednego z członków swoich, zdatnego do prowadzenia gospodarstwa rybnego.

Za czynności gospodarcze w rewirze odpowiada tak on osobiście jak i całe Towarzystwo.

Gminy jako takie nie mogą brać w dzierżawę rybołówstwa.

§. 9.

Wydział krajowy w ogłoszeniu licytacji podaje warunki dzierżawy i prawidła gospodarcze, do których dzierżawca zastosować się winien. Przy ustanowieniu czasu trwania dzierżawy przestrzegać należy zasady, że czas ten, o ile na to pozwalają stosunki i okoliczności miejscowe, obejmować powinien dłuższy szereg lat.

§. 10.

Wydział krajowy zbiera czynsze dzierżawne, które w razie zalegania w drodze egzekucyi i administracyjnej ściągnięte być mogą, i rozdziela je w myśl §. 13. między uprawnionych.

§. 11.

Do pokrycia kosztów uporządkowania rybactwa, dalej kosztów administracyi i nadzoru gospodarstwa rybnego sprawowanego przez Wydział krajowy, służy fundusz krajowy rybacki. Fundusz ten, którym zawiaduje Wydział krajowy, wytwarza się:

- a) z grzywien za przekroczenie tej ustawy;
- b) z kwot uzyskanych ze sprzedaży zabranych ryb i przyrzędów rybackich,
- c) z opłat za karty rybackie, jeżeli takie karty i opłaty będą ustanowione.

Gdyby zasoby tego funduszu nie wystarczyły na zupełne pokrycie rocznych kosztów zarządu, wówczas Wydział krajowy wyznaczy kwotę, jaką na pokrycie niedoboru w danym roku administracyjnym użyć należy z czynszów dzierżawnych za rewiry rybackie.

Tak ustanowioną kwotę rozłoży Wydział krajowy na uprawnionych do rybołówstwa w stosunku wysokości ich udziałów w dochodach z rybołówstwa i potrąci ją z czynszu wypłacić się mającego uprawnionym w myśl §. 13.

§. 12.

Wydział krajowy wydaje instrukcje i pouczenia w interesie administracyi rybactwa, poruczonej mu §. 5. niniejszej ustawy, on

też zastępuje interesa krajowego rybactwa tej ustawie podległego przed Sądem i innemi władzami.

III. O szczególnych stosunkach prawnych dotyczących się rybołówstwa.

§. 13.

Czysty dochód z dzierżawy rybołówstwa w poszczególnych rewirach przypada uprawnionym w tymże rewirze.

Jeżeli co do jego podziału uczestnicy między sobą pogodzić się nie mogą, to na żądanie Wydziału krajowego, zastępującego dzierżawcę, lub na żądanie jednego z uprawnionych c. k. Starostwo, w którego obrębie leży rewir, starać się ma doprowadzić strony do ugody.

Jeżeli rewir rozciąga się na kilka powiatów, to c. k. Namiestnictwo wyznaczy, które c. k. Starostwo powołaniem będzie do spełnienia tego zadania.

Nie dojdzie do skutku ugoda, wówczas Wydział krajowy czynsz dzierżawny w sporze będący składa w miarę jak zapada i jak go od dzierżawców odbiera, aż do czasu rozstrzygnięcia sporu, do Sądu powiatowego względnie delegowanego miejskiego, który się znajduje w miejscu siedziby c. k. Starostwa wyżej wymienionego.

Sąd po wysłuchaniu stron określi pytania, które przed wydaniem złożonych pieniędzy rozstrzygnięte być muszą, oznaczy strony, które w przeprowadzić się mającym sporze jako powód wystąpić mają i określi termin do wniesienia skargi. Zaniedbanie tego terminu pociąga ten skutek za sobą, że strona opieszła nie może przeszkodzić wydaniu spornej kwoty stronie przeciwnej. — Przy wydaniu tego orzeczenia oraz przy rozstrzygnięciu wytoczonych sporów, choćby one nie podlegały postępowaniu w sprawach drobnostkowych w myśl ustawy z dnia 27. kwietnia 1873. (Nr. 66. D. u. p.), sędzia związany nie jest ustawowemi prawidłami dowodowemi, lecz rozstrzyga według swojego wolnego przekonania nabytego przez sumienne zbadanie przedłożonych środków dowodowych.

§. 14.

Gdyby z powodu zniesienia rybołówstwa dzikiego rybacy zawodowi doznać mieli uszczerbku w zarobku, jaki mają z łowienia ryb, mogą żądać słusznego wynagrodzenia z dochodów rybackich (§. 13.) od tych, którzy na zasadzie §. 2. niniejszej ustawy prawo rybołówstwa uzyskali.

Roszczenia o wynagrodzenie to zgłosić należy do właściwego c. k. Starostwa w przeciągu pół roku od chwili, w której ustawa niniejsza wejdzie w życie.

Później wniesione zgłoszenia nie będą uwzględniane.

C. k. Starostwo orzeka o tych roszczeniach po wysłuchaniu stron i przyzwanych do rozprawy biegłych.

Przez rybaków zawodowych rozumieć należy takich, którzy się z tego zarobku utrzymują i przynajmniej od początku r. 1884. opłacają podatek od tego zarobkowania.

§. 15.

W wykonywaniu rybactwa wolno jest tak rybakom jak pomocnikom im wstępować na cudze grunta nadbrzeżne i przytwierdzać do nich narzędzia łowe, byleby przy tem zachowali wszelkie ostrożności w celu uniknięcia możliwego uszkodzenia i wynagrodzili wyrządzoną szkodę. Pozwolenie to ustawowe nie tyczy się jednak tych gruntów, które jako przynależność budynków mieszkalnych, gospodarczych, fabrycznych, lub innych razem z temi budynkami są ogrodzone, jak również takich gruntów, które dla obcych w ogóle przez mur, kraty, lub inne stałe przyrządy są zamknięte.

§. 16.

Podczas opadania wody przy wylewach może dzierżawca rewiru łowić ryby i po za granicami swej wody w zbiorowiskach powstałych na gruntach cudzych wzdłuż jego wody, winien jednak zachować należyte ostrożności w celu uniknięcia uszkodzeń i wynagrodzić wyrządzoną szkodę.

Ryby zaś pozostałe na gruncie po ustąpieniu wylewu może posiadać gruntu w granicach swej posiadłości zawłaszczyć, nie wolno mu jednak urządzać niczego, coby rybom powrót do łóżyiska wody wstrzymywało lub utrudniało.

Spory o wynagrodzenie szkód z §§. 15. i 16. wynikłe rozstrzyga c. k. Starostwo.

§. 17.

C. k. Starostwo w orzeczeniach swoich, do których wydawania §§. 14, 15. i 16. jest powołane, oznaczy zarazem termin, w którym niezadowoleni z orzeczenia na drogę prawa udać się i o tem Starostwo zawiadomić mają. Termin ten nie może być krótszym od dni 30, licząc od dnia doręczenia orzeczenia c. k. Starostwa. Od orzeczenia c. k. Starostwa niema odwołania się do wyższej władzy administracyjnej.

Orzeczenie staje się prawomocnem, jeżeli czas wyznaczony do wniesienia skargi przed Sąd upłynął i skarga wniesiona nie została.

Do sporów wytoczonych przed Sąd stosuje się ostatni ustęp §. 13. niniejszej ustawy.

§. 18.

Uprawniony do wykonywania rybołówstwa może każdego czasu na swoich wodach tępić wydry, czaple i inne zwierzęta rybożercze.

§. 19.

Wszelkie podania, protokoły, załączniki, dokumenta i oświadczenia w sprawach o odszkodowanie roszczeń podniesionych na zasadzie §. 14., dalej w postępowaniu o utworzenie rewirów rybackich, są wolne od stempla, o ile z tych aktów nie czyni się innego użytku.

§. 20.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i skarbu.

Ustawa

z dnia o ochronie rybactwa na wodach krajowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam co następuje :

§. 1.

Nikomui nie wolno łowić ryb, kto nie ma imiennej rocznej karty rybackiej.

Ludzie pracujący pod osobistym kierunkiem osoby wykazującej się kartą rybacką kart osobnych nie potrzebują.

Do ryb w myśl niniejszej ustawy liczy się i raki.

§. 2.

Karty rybackie wydaje c. k. Starostwo :

- a) specyalne, odnoszące się do pewnego gospodarstwa rybnego prywatnego, lub do pewnego rewiru rybackiego, posiadaczom tychże gospodarstw i dzierżawcom rewirów oraz ich pomocnikom, bez opłaty ;
- b) ogólne, odnoszące się do wód całego kraju, za opłatą 5 zł. w. a. Kto jednak za taką kartą ogólną ma łowić ryby w cudzem gospodarstwie lub rewirze, musi mieć nadto pisemne zezwolenie posiadacza odnośnego gospodarstwa lub dzierżawcy rewiru.

§. 3.

Przybory rybackie, zastawione do połowu ryb pod nieobecność rybaka, mają być zaopatrzone znakiem podanym do wiadomości obszarowi a względnie gminy nadbrzeżnej, po którym można poznać, do kogo należą.

§. 4.

Co się tyczy wód podlegających administracyi kraju, c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym postanowi i ogłosi :

- a) jakich ryb nie wolno na wodach tych poniżej pewnej miary łowić i sprzedawać,
- b) jakich sposobów, środków lub przyrządów nie wolno na wodach tych celem łowienia ryb używać.

§. 5.

Sprzedający ryby złowione w gospodarstwach prywatnych poniżej oznaczonej w ten sposób miary i w niewłaściwym czasie mają się zaopatrzyć w certyfikat pochodzenia ryb, ważny na dwa tygodnie od dnia wystawienia.

§. 6.

Dla wód, które sięgają poza obręb terytoryalny podległy niniejszej ustawie, a tem samem wskazują potrzebę zgodnego porozumienia z sąsiednimi krajami i państwami, wyda c. k. Minister rolnictwa zakazy wspomniane w §. 4.

§. 7.

C. k. Starostwa zarządzają co należy, ażeby przy użytkowaniu wód, które według ustaw regulujących prawo wodne nie wymagają pozwolenia władzy, zapobiedz o ile możności szkodom w rybactwie.

Zarządzenia te poczynione będą z urzędu przy wydaniu przepisów policyjnych, przewidzianych w wyż wspomnianych ustawach o powszechnem uregulowaniu wykonywania takich użytków wodnych; w każdym innym zaś wypadku na żądanie uprawnionego do rybołówstwa, przyczem należy baczyć szczególnie na uchylenie szkodliwych niepokojów tarlisk i przepustów.

§. 8.

W razie urządzenia zakładów przemysłowych lub innych, które wymagają użytkowania wody, a do których według ustaw regulujących prawo wodne, tudzież obowiązujących ustaw przemysłowych i innych potrzeba pozwolenia władzy, należy do rozpraw odnośnych zawsze wzywać także uprawnionych do rybołówstwa, o ile są w tem interesowani, i uwzględnić uzasadnione ich zarzuty. Do zarzutów, których nie mogą wnieść uprawnieni do rybactwa, w myśl §. 19. ustawy wodnej z 30. Maja 1869. (Nr. 93. Dz. u. p.) przeciw wykonywaniu innych praw użytkowania wody, nie należą zarzuty takie, które zmierzają do powstrzymania zanieczyszczania wód rybnych, urządzenia przepławek i jaseł, dalej do spuszczenia przekopów w sposób dla rybactwa ile możności nieszkodliwy, jeżeli tylko zarzuty te bez znacznego utrudnienia innego użytkowania wody uwzględnione być mogą.

§. 9.

Przy zakładaniu nowych jazów, śluz, tam, lub innych budowli w miejscach gdzie ryby mają wolny przepływ, na koszt

właściciela tych budowli należy urządzić i utrzymywać przepusty dla ryb.

Władza udzielająca pozwolenie na takie budowle, oznaczy w porozumieniu z Wydziałem krajowym sposób, w jaki przepusty wykonane być mają i położy to za warunek koncesyi.

Przy budowlach wodnych już istniejących, które wstrzymują lub utrudniają przepływ ryb, uprawnieni do rybołówstwa żądać mogą, aby urządzone zostały na ich koszt przepusty.

§. 10.

Przy urządzaniu spławów drzewa w stanie niewiązanym Władza polityczna w porozumieniu z Wydziałem krajowym przepisze warunki wskazane dla usunięcia szkodliwych dla rybactwa skutków takiego spławiania drzewa.

§. 11.

Do urządzenia przepustów dla podniesienia rybactwa w większych dorzeczach wolno jest za zupełnem wynagrodzeniem użyć cudzego gruntu.

Wywłaszczenie następuje według przepisów ustawy wodnej.

§. 12.

Nie wolno zanieczyszczać wód rybnych w sposób rybom szkodliwy. Szczegóły tego zakazu określi c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym drogą rozporządzenia.

§. 13.

Przy udzielaniu pozwolenia na przedsiębiorstwa przemysłowe lub rolnicze Władza przepisze na koszt właściciela urządzenie ścieków lub zsypów, które są potrzebne dla umniejszenia szkody, z koniecznego zanieczyszczenia wód dla rybactwa wynikającej. Przy istniejących już zakładach i przedsiębiorstwach, które mają koncesyę do zanieczyszczania wody, uprawniony do rybołówstwa żądać może, aby na jego koszt wykonano urządzenia usuwające lub zmniejszające szkodliwe dla ryb zanieczyszczenie wód, o ile to bez znacznego uszczerbku przedsiębiorstwa nastąpić może.

§. 14.

Jeżeli właściciel przekopu nie wyłączonego z systemu rewirów rybnych, zamierza z niego spuścić wodę i osuszyć koryto, obowiązany jest zawiadomić o tem uprawnionego do rybołówstwa najmniej 24 godzin naprzód, lub równocześnie ze spuszczeniem wody, gdyby zachodziło niebezpieczeństwo zwłoki.

§. 15.

Przełożeni gmin i obszarów dworskich, c. k. żandarmerya i organa policyi wodnej i targowej, obowiązani są czuwać nad

przepisami tej ustawy i rozporządzeń na jej podstawie wydać się mających i dostrzeżone przekroczenia podawać do wiadomości władz właściwych.

§. 16.

Posiadaczom prawa rybołówstwa wolno jest swoim organom straży, które dla ochrony innych interesów, mianowicie dla ochrony kultury polowej lub leśnej włącznie z polowaniem już ustanowili, powierzać także nadzorowanie i ochronę rybactwa, i w tym celu zarządzić odebranie od nich przysięgi przez c. k. Starostwo według roty ustanowionej przez c. k. Namiestnictwo.

Posiadacze gospodarstw rybnych prywatnych, dzierżawcy rewirów rybnych i Wydział krajowy prowadzący administrację rybactwa mogą wyłącznie dla rybactwa ustanowić zaprzysiężone organa straży, byleby organa te posiadały warunki przepisane dla straży polowej.

Do ustanowionych w ten sposób organów nadzoru i ochrony rybactwa stosują się przepisy obowiązujące w ogóle co do straży polowej, a co do ich urzędowego stanowiska, przepisy ustawy państwowej z dnia 16. Czerwca 1872. (Nr. 84. D. p. p.).

§. 17.

Organom do bezpośredniego nadzoru rybactwa w myśl §§. 15. i 16. powołanym, służy w szczególności prawo i obowiązki:

- a) nadzorować rybne wody swojego okręgu służbowego, tarliska, zamknięcia przekopów i przepusty, jazy, śluzy, tamy, komory na koła wodne (bortnice, izbice, baszty), o ile te urządzenia dotyczą rybactwa,
- b) rewidować tratwy, galary, łodzie rybackie, sadze i skrzynie ryb i przybory rybackie,
- c) konfiskować ryby i przybory rybackie, jako też aresztować w myśl ustawy z dnia 16. Czerwca 1872. (Nr. 84. D. p. p.),
- d) żądać okazania karty rybackiej w myśl §. 1. i 2. i certyfikatu w myśl §. 5.

§. 18.

Przekroczenia tej ustawy i wydanych na jej mocy przepisów, o ile nie podpadają ustawie karnej, będą władze polityczne karały:

- a) odebraniem karty rybackiej czasowem, a w razie powtórzenia przekroczeń stałym;
- b) grzywną od 5—100 zł. w. a., która to grzywna w razie ponownego przekroczenia jak i wówczas, jeżeli zarybieniu znaczną wyrządzono szkodę, może być podwyższoną do 200 zł. w. a. Gdy uznany za winnego nie jest w stanie grzywny uiścić, to należy ją zamienić na karę aresztu, a w takim razie 5 zł. w. a. liczy się za jeden dzień aresztu;

c) w razie przekroczenia zakazów wydanych na mocy §§. 3, 4. i 5., należy zarazem orzec konfiskatę ryb wbrew przepisowi złowionych, oraz narzędzi rybackich bezprawnie użytych.

§. 19.

Grzywny oraz kwoty otrzymane ze sprzedaży zabranych przyborów rybackich i ryb, wpływają do krajowego funduszu rybackiego.

Zabrane przybory rybackie rodzajów niedozwolonych, należy przed sprzedaniem uczynić niezdatnymi do dalszego użytku w formie zakazanej.

§. 20.

Do przeprowadzenia dochodzeń i do wydawania orzeczeń w sprawach przekroczenia tej ustawy powołane są polityczne Władze państwowe. Postępowanie określa rozporządzenie ministr. z d. 5. Marca 1858. Nr. 34. Dz. p. p. Przeciw orzeczeniu karnemu służy zasadzonemu rekurs do c. k. Namiestnictwa, który w terminie nieodwłocznym dni 3 zgłosić należy u Władzy, która orzeczenie wydała.

Przeciw orzeczeniu c. k. Namiestnictwa, zatwierdzającemu lub łagodzącemu orzeczenie Władzy pierwszej instancji, nie ma dalszego rekursu.

§. 21.

Przekroczenie przedawnia się, jeżeli w przeciągu 6 miesięcy od jego popełnienia nie zarządzono przeciw sprawcy dochodzenia karnego.

§. 22.

Z wejściem w życie tej ustawy, traci moc obowiązującą ustawa z dnia 19. Listopada 1882. Nr. 57. Dz. u. kr. z r. 1883. o niektórych środkach ku podniesieniu rybactwa i rozporządzenie c. k. Namiestnictwa z d. 28. Czerwca 1883. Nr. 58. Dz. u. kr.

§. 23.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, skarbu, rolnictwa i handlu.
